

ТЪРЖЕСТВАТА ПО 50-ГОДИШНИЯ ЮБИЛЕЙ НА ИВАНЪ ВАЗОВА

Иванъ Вазовъ

1850 — 1920 г.

Къса биография.

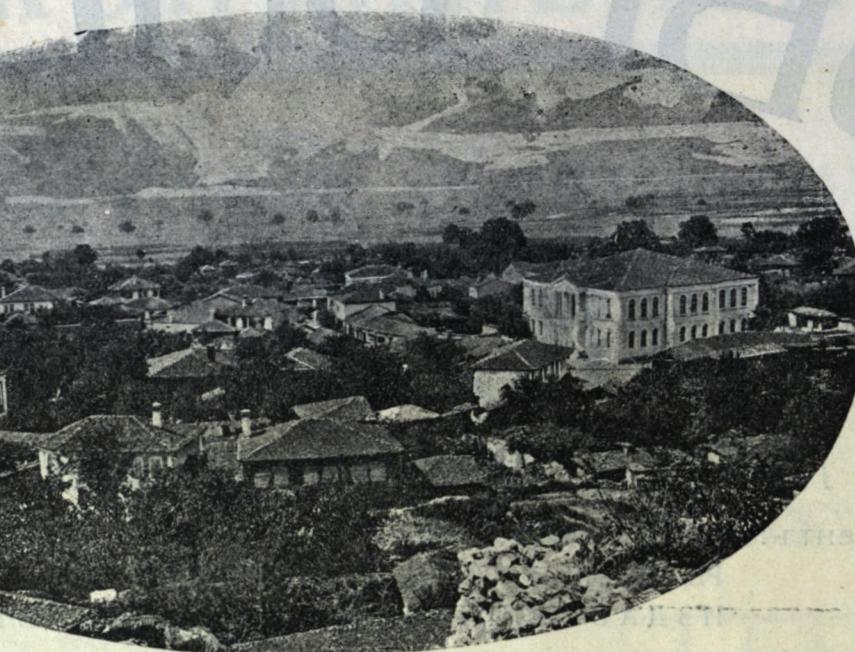
Иванъ Минчевъ Вазовъ се е родилъ на 27 юни 1850 год. въ гр. Сопотъ. По време на Вазовото дѣтичество, той се радвалъ на доста добро благосъстояние. Бащата на поета, Минчо Вазовъ, произлизалъ отъ прочутия солотски родъ Вазови, който по-рано се наричалъ А. вазови. Минчо Вазовъ билъ не твърдъ богатъ търговецъ, но благодарение на природния си умъ и на честитъ пътувания по търговия, билъ човѣкъ събуденъ и разсѫдливъ. Майката на поета, С. ж. ба., е била най-книжковната жена въ Сопотъ. Покрай духовно-поучителните книжки, тя имала повечето отъ произведенията на непретенциозната тогавашна поезия, които бѫдещият поетъ съ увлѣчене четѣлъ.

Въ 1857 год. Иванъ постигна ученикъ въ

гр. Сопотъ

тогавашното първоначално училище, което било взаимно. Слѣдъ свършване на взаимното училище, Иванъ Минчевъ постигна въ „Главното“ (класното). Главенъ учитель на това училище билъ Юданъ Неновъ, единъ отъ прочутите тогава самоуци. Въ 1962/3 учебна година за главенъ уч-

СОПОТЪ
Роднинът градъ на поета

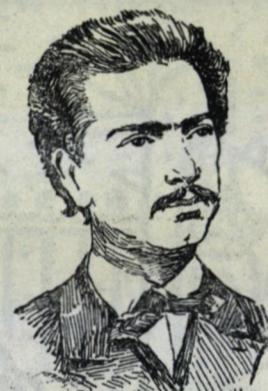
тель билъ условенъ Партеней Бѣлчевъ, когото Вазовъ изобразилъ послѣ въ „Чиковци“ и „Подъ игого“ въ лицето на учителя Климентъ. Бѣлчевъ далъ по-голѣмо място на словесността — риторика и поетика. Отъ него Вазовъ се запознава съ руската литература. Бѣлчевъ също е преподавалъ френски и турска езици. Слѣдъ една година, въ 1866 год., Иванъ Минчевъ заминалъ за Калоферъ, за да учи гръцки при главния учитель Ботю Петковъ, бащата на Христо Ботевъ. Тука Вазовъ ималъ възможност да чете български и руски книги и да се ползува огъ основателните познания по езикови въпроси и българска история на главния учитель. Постепенно Вазовъ се запозналъ и съ български стихотворения, но още не се рѣшавалъ да пише.

Въ началото на учебната 1867/8 година, Вазовъ билъ заведенъ отъ баща си въ най-прочутото тогава българско учебно заведение — Епархийското училище „Св. Кирилъ и Методи“ въ Пловдивъ, въ което главенъ учитель билъ Иоакимъ Груевъ. Тука младият Иванъ бива приетъ въ IV класъ. По това време той се заловилъ да изучава френски езикъ, като дори съ помощта на рѣчникъ успѣлъ да прѣведе цѣлия „Телемахъ“ на Фенелона. Четѣлъ съ увлѣчене стихотворения отъ Юго, Ламартина и Беранже. По-послѣ,

слѣдъ излизането си отъ Пловдивското училище, Вазовъ се увлѣкалъ отъ стихотворенията на френския поетъ Парни, на който се мѫчелъ да подражава.

Вазовъ прѣкаралъ въ Пловдивъ само една учебна година. Понеже не изучилъ турски езикъ, баща му рѣшилъ да не го праща вече въ Пловдивъ, като му взель за частенъ учитель по турски Никола Ковачевъ, съ ученето при когото се свършила школната наука на Вазова; оттука нататъкъ той добивалъ знания чрѣзъ частни занимания.

Първите стихотворни опити на Вазова датуватъ отъ първите години на търгуването му съ баща си. Заедно съ него е обикалялъ нѣкои градове и села. Пътуването му изъ Плѣвенските села му дава материали да напише послѣ стихотворния си разказъ „Видулъ“. Като седѣлъ на бащиния си дюкянъ,

Вазовъ на младини

Вазовъ поинталъ да пише стихове. Но строгият баща, който чакалъ първородния му синъ да поеме неговата търговия, а не да драска стихове по тифтеритъ, не гледалъ съ доброоко на литературните му упражнения и веднажъ го изхокалъ. Тогава младият стихотворецъ почналъ да

БЪЛГАРСКИ НАРОДЕНЪ СЪБОРЪ ПРѢЗЪ 1876 ГОДИНА ВЪ БУКУРЕЩЪ

1. Сава Д. Мънзовъ, 2. Петъръ Попъ Енчевъ, 3. Олимпи Пановъ, 4. Павелъ Висковски, 5. Иванъ Каваджиевъ, 6. Георги Стойчевъ, 7. Стефанъ Атанасовъ, 8. Хр. Златаровъ, 9. Стефанъ Стамбуловъ, 10. Ив. Вавовъ, 11. Димитъръ Ивановъ, 12. Х. В. Т. Балтаджиевъ, 13. Кирилъ Цанковъ, 14. Владимиръ С. Йонинъ (делегатъ отъ С. Петербургското Славянско Благотворително Общество), 15. Антонъ Теохаровъ, 16. Димитъръ Томовъ, 17. Тодоръ Илиевъ.